

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro

mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Sfintele Paști - sărbătoarea vieții prin excelență

Pr. Vasile Gordon | Sursa: Doxologia.ro

În anul mântuirii 1873 mitropolitul cărturar Filotei Vrienie a descoperit în biblioteca Sfântului Mormânt din Constantinopol un manuscris cu mai multe lucrări, între care una intitulată **Didahia celor doisprezece Apostoli**.

Importanța ei istorică, dogmatică, morală și liturgică este cu totul deosebită. Conținutul se constituie, de la început, într-un avertisment ferm asupra celor două sensuri pe care omul, în libertatea lui, poate să-și îndrepte pașii: spre **mântuire**, sau spre **pierzare**.

Primul capitol al *Didahiei* începe astfel: **„Sunt două căi: una a vieții și una a morții; și este mare deosebirea între acestea!”**. Apoi se adaugă explicațiile, din care spicuiem ceea ce credem că este esențial: **„CALEA VIEȚII** este aceasta: mai întâi, să iubești pe Domnul Dumnezeu, Creatorul tău; al doilea, pe aproapele tău ca pe tine însuși și toate câte voiești să nu ți se facă ție, nu le face și tu altora. **„CALEA MORȚII** este rea și plină de blestem: ucideri, adultere, poftă, desfrânări, hoții, idololatrii, vrăji, farmece, răpiri, mărturii mincinoase, fățarnicii, vicleșuguri, răutate, obrăznicie, lăcomie, nerușinare, îngâmfare. Iar cei care-și poartă pașii pe această cale sunt prigonitori ai celor buni, urători de adevăr, iubitori de minciună; nu cunosc răsplata dreptății, nu se lipsesc de bine, nici de dreapta judecată; nu priveghează spre bine, ci spre rău; bunătatea și răbdarea sunt departe de ei; iubesc cele deșarte, umbli după mită, nu miluiesc pe sărac, nu suportă pe cei necăjiți, sunt ucigași de copii, întorc spatele celui lipsit, asupresc pe cel în strâmtoare, sunt apărători ai bogaților și judecători nelegiuți ai celor săraci, plini de tot păcatul”.

Am evocat descrierea acestor căi, acum, de Sfintele Paști, pentru ca binevoitorii noștri ascultători să-și întărească pașii întru străbaterea căii mântuitoare a vieții și să fie cu mare grijă a nu intra pe calea morții, aducătoare la pierzare. Iar dacă cineva, ca om supus greșelii, a căzut în vreunul din păcatele înșiruite mai sus, să se străduiască a trece la înfăptuirea virtuților căii vieții. Căci însuși cuvântul „**paște**” aceasta înseamnă: „**trece**”.

În urmă cu aprox. 3500 de ani, în valea Nilului din Egipt, poporul evreu se găsea într-o grea robie, de peste 400 de ani. Prin voia Domnului ei au fost izbăviți și la plecare, au luat, între multe altele și un cuvânt care - nu bănuiau ei atunci - va primi o con-

sacrare deosebită. Cuvântul minune era **pasah** și desemna, în limba egipteană, sărbătoarea solstițiului de primăvară, când soarele trecea din emisfera australă în cea boreală.

(continuare în pagina 2)

Sfintele Paști - sărbătoarea vieții prin excelență

(continuare din pagina 1)

Propriu-zis, **pasah** însemna *trecere* și semnifica biruința luminii asupra întinerului. Cu oarecare transformare, evreii i-au zis *pesah*, tot cu înțelesul de *trecere*, adică trecerea lor prin Marea Roșie, de la robia egipteană la libertatea Țării Făgă-duinței. Propriu-zis, **trecerea de sub jugul robiei la bucuria libertății**. Grecii au preluat cuvântul, zicându-i *pasha*; aproape la fel i-au zis și latinii: *pascha - pascae*. De aici îl are și limba română, *paști* sau *paște*, cuvânt sinonim cu *înviere*, adică *trecere*: de la moarte la viață, de la robia păcatului - prin jertfa și învierea Domnului - la bucuria vieții într-o virtute.

În totală libertate, fiecare suflet poate să aleagă fie calea vieții, fie a morții. Poate să urmeze lui Hristos, Izvorul Vieții, Care a spus despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6), sau, Doamne ferește, satanei, care „de la început a fost ucigaș de

oameni” (Ioan 8, 44).

De vrea cineva să știe în care dintre cele două căi se găsește, să-și cerceteze faptele. Fără a ne îngădui să fim judecatorii cuiva (căci Dumnezeu ne va judeca pe toți), observăm cu îngrijorare cum aleg calea morții nu numai cei ce se consideră atei, sau alți semeni rătăciți de la dreapta credință, ci chiar și dintre aceia care se socotesc „ortodocși”.

Mai trist, chiar unii dintre cei ce și-au asumat responsabilitatea cărmuirii, fie din spectrul politic, fie din cel ecleziastic. Mașinațiile pline de cinism ale unor partide politice și violența vindictivă a câtorva greco-catolici sunt doar două din multele exemple ce s-ar putea da.

Tuturor acestora le amintim că deși se mișcă, vorbesc, mănâncă etc., de fapt nu trăiesc cu adevărat. Sufletește sunt morți. Lor li se potrivesc cuvintele Apocalipsei: „Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort!” (cap. 2, 1).

De aceea, trebuie să știm că Paștele este atât sărbătoarea vieții prin excelență, cât și a chemării. O chemare spre dragoste față de credință și neam, manifestată prin moralitate și muncă cinstită.

O chemare pentru a trăi Sfânta Ortodoxie și a mărturisii istoria nefalsificată a patriei. O chemare spre a discerne cu înțelepciune realitățile prezente: a deosebi grăul de neghină, lumina de întuneric, adevărul de minciună. Numai așa șalutul pascal, **HRISTOS A ÎNVIAT - ADEVĂRAT A ÎNVIAT**, poate fi simțit în inimă de cel care-l rostește cu buzele. Numai așa bucuria poate fi cu adevărat deplină, bucurie pe care o dorim tuturor enoriașilor noștri!

De încheiere, adresăm și în acest an, în chip deosebit, salutul creștin HRISTOS A ÎNVIAT, tuturor românilor risipiți prin lume, cu dor și dragoste de Țara Mamă. Amin.

Pr. Vasile Gordon

Sursa: *Doxologia.ro*

Ouăle de Paști binecuvântate, motiv de uimire și de bucurie

În Biserica Ortodoxă există obiceiul binecuvântării tuturor roadelor pământului, în special după perioadele mari de post și la sărbătorile mari. În Molitfelnic sunt rânduite diferite rugăciuni în acest scop, cum ar fi binecuvântarea strugurilor la 6 august, ouăle și pasca de Sfintele Paști și altele.

Când preotul binecuvântează pasca și ouăle, spune următoarele cuvinte: „*Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Ziditorule și Făcătorule a toate, binecuvântează brânza și ouăle acestea, și pe noi ne păzește întru bunătatea Ta ca, gustând dintr-insele, să ne umplem de harurile Tale cele date nouă cu prisosință și de bunătatea Ta cea negrăită*”.

Ceea ce este uimitor e faptul că aceste ouă, pe care episcopul sau preotul le binecuvântează în noaptea de Paști, rămân nealterate o mare perioadă de timp, uneori chiar până în anul următor, așa cum am constatat noi aici la mănăstire. În timp ce ouăle fierte obișnuite nu rezistă, în afara frigiderului, nici măcar zece zile.

Părintele Damaschin Grigoriatul

Sursa: *Doxologia.ro*

Experiența Sfintei Lumini nu este ușor de descris sau de explicat în cuvinte omenești

Actualul patriarh al Ierusalimului, **Teofil III**, a fost hirotonit diacon în Ierusalim în anul 1970 și a fost ales urmaș al Patriarhului Irineu I în august 2005. Într-o discuție pe care am avut-o în septembrie 2009, a vorbit despre ceremonie, ca despre un fapt minunat, pe care a trăit-o ca pe o experiență nemaîntâlnită. Mai mult, compară minunea Sfintei Lumini cu minunea Dumne-

zeieștii Euhuristii (Liturghii).

Patriarhul Teofil spune: „*Ceea ce vă pot spune referitor la ceremonia Sfintei Lumini este că puterea credinței este cea care provoacă minunea. Este o experiență cutremurătoare cea pe care o trăiește cineva în acea clipă. Iar această experiență este asemenea experienței Tainei Dumnezeieștii Euhuristii, în cadrul căreia pâinea și vinul*

se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos. Experiența Sfintei Lumini nu este ușor de descris sau de explicat în cuvinte omenești. În acea clipă conștientizezi micimea și nimicnicia ta.”

(Haralambie K. Skarlakidis,

Sfânta Lumină. Minunea din Sâmbăta Mare de la Mormântul lui Hristos, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos, Atena, 2011, pp. 267)